

**Krystyna Janda
w roli Moniki
w *Kobiecie
zawłodzonej*
wy opowiadania
Simone de Beauvoir**

Twarzą w twarz

Z KRYSYŃĄ JANDĄ

aktorką

Znamy Panią z ról kobiet mocnych, przebojowych. Tym razem wcieliła się Pani w kobietę słabą, zrozpaczoną. Monika, gdy dowiaduje się, że mąż pokochał inną, traci sens życia. Dlaczego została bohaterką Pani monodramu?

Pomyślałam, że po latach pracy mogę znaleźć właściwe środki wyrazu, żeby opowiedzieć historię takiej kobiety, że wiem, jak ją zagrać. Poza tym, gdyby w roli Moniki wystąpiła aktorka, która nie ma w sobie siły i optymizmu, zapewne nikt nie chciałby wysłuchać jej opowieści.

Monika mówi: „W małżeństwie musi być się przygotowanym na to, że zostanie się bez nikogo”. Czy tak być musi? Czy kobieta nie ma szans na zatrzymanie mężczyzny zakochanego w innej?

Miłość jest jak przeznaczenie, jak choroba. Przychodzi i odchodzi, i nie można z nią sobie poradzić. Nawet wtedy, gdy jest „zabroniona” lub niemożliwa do zrealizowania. Tak mówi o miłości pani Simone de Beauvoir i jest to ładne. Historia Moniki może dotknąć każdego widza na widowni. Bo albo już się zdarzyła, albo właśnie trwa, albo może się zdarzyć.

Czy według Pani nowela Simone de Beauvoir jest protestem przeciwko rozpamiętywaniu się kobiety w małżeństwie, ostrzeżeniem, że nie

można być tylko żoną, że trzeba żyć przede wszystkim dla siebie?

Tak interpretuję ją feminisistki. Była zresztą ważna dla ich ruchu i często ją cytowały. Ja i Magda Umer, która przygotowała adaptację powieści i jest reżyserem monodramu, chciałyśmy opowiedzieć historię Moniki obiektywnie i najpiękniej jak można. Sądzę, że adaptacja Magdy eks-

ponuje przede wszystkim klasę tej kobiety. Moim obowiązkiem jest obrona bohaterki za wszelką cenę, nawet przed owym roztopieniem się w małżeństwie. Moja Monika jest za dumna, by się nad nią litować. Budzi współczucie, szlachetne uczucia. Nad tym, jaka jest, zważał stosunek do życia Magdy i mój. Obie mamy szczęśliwe, udane małżeństwa. Gdyby historię Moniki opowiedziały kobiety zgorzkniałe, nienawidzące mężczyzn, zaciążyłoby to na całym spektaklu. Byłby żalony, a sympatię widzów zjednałby sobie mąż Maurycy, a nie ona.

Zakończenie opowieści Simone de Beauvoir jest pesymistyczne, monodram kończy się nadzieją. Czy chciała Pani dodać otuchy porzuconym kobietom?

Nie noszę tego opowiadania. Denerwuje mnie, drażni, dlatego w spektaklu chcę pokazać, że porzucenie przez mężczyznę nie może oznaczać wyroku. Moja Monika wie, że ma wręcz obowiązek pobierania się, życia dalej, o odejście Maurycyego nie może odebrać jej prawa do szczęścia.

Wkrótce obejrzymy telewizyjną adaptację *Kobiety zawiedzionej*, jak wiem – zupełnie inną. Obok Anny Chodakowskiej i Krzysztofa Kolbergera występuje w niej Pani, znowu w roli Moniki. Która Monika jest Pani bliższa; czy ta z monodramu, czy ta z Teatru Telewizyjnego?

Spektakl telewizyjny to zupełnie inna historia, opowiedziana przez mężczyznę, reżysera Andrzeja Barańskiego. W tym samym czasie zagrałam dwie różne Moniki i straciłam świadomość, że jest to ten sam tekst. Andrzej Barański opowiada własną wersję tej historii, a moja rola jest tylko częścią tego opowiadania. W monodramie sama konstruuje postać Moniki.

Wiem, że pracuje Pani nad kolejną sztuką dla teatru telewizyjnego. Znowu dramat kobiety.

Tym razem nie gram, a reżyseruję. Hedda jest rolą, której nie zagrałam wcześniej, a teraz jest już za późno. Zagra ją Anna Radwan, aktorka z Krakowa. Mam nadzieję, że o bohaterce dramatu Ibsena opowiem najlepiej jak umiem.

Rozmawiała ELŻBIETA CHĘCIŃSKA